

I.

Josef Holoušek nem olvasta ugyan rendszeresen a Lobogót, de aznap egy ismeretlen kéz betűzte ezt a napilapot a lakása ajtó-résébe. Mivelhogy ezen a világon ingyen semmit nem adnak, Josef Holoušek elcsodálkozott a dolgon, s mintegy az ismeretlen adakozó iránti figyelmességéből szétnyitotta a lepedőnyi újságot, hogy legalább belepillantson. Az első oldalon meglátott egy kék ceruzával megjelölt cikket. Amúgy kutyafuttában el akarta olvasni, de egyszerre csak elsápadt, levette pápaszemét, nyugtalanul fészkelődött a széken, és újra hozzáfogott az olvasáshoz:

Botrány vagy bűncselekmény?

Közvetlenül lapzárta előtt értesülünk róla, hogy öt héttel ezelőtt városunkban olyasmi történt, aminek

**beláthatatlan
következésményei
lehetnek!**

December 17-én délután három óra volt, amikor a 171-es számú villában egy kéz behúzta az ablakfüggönyöket, kétségkívül azért, hogy avatatlan szem, főként a nagy nyilvánosság szeme,

meg ne láthassa, mi történik odabent! Vagy fél óra elteltével szörnyű kiáltás verte fel a csendes utcát, utána pedig több személy izgatott, heves szóváltása hallatszott. Ettől fogva késő estig

**a titokzatos házat
senki el
nem hagyta!**

A sötétség beálltával
nyilván sikerült

eltűnniük

mindazon személyek-
nek, akik közvetve
vagy közvetlenül ré-
szesei voltak

**ama titokzatos
eseménynek.**

Általános feltűnést
kelt, hogy a rendőr-
ség mind ez ideig nem
tartotta érdemesnek,
hogy bármiféle ma-
gyarázatot adjon erről
a botrányos esetről,
mely már ötödik hete
feszült izgalomban
tartja a közvéleményt.
Talán valami külön-
leges oka van a hall-
gatásra? Biztosítjuk
olvasóinkat, hogy fel-
tárjuk előttük

a teljes igazságot,

még akkor is, ha még-
oly magas állású sze-
mélyek keveredtek az
ügybe! Ott még nem
tartunk, hogy polgá-
raink szó nélkül tűr-
jék úgynevezett „ér-
demdús férfiak”

**bűnös
garázdálkodását,**

akiknek „érdemeire”
végre illenék felfigyel-
nie az államügyész-
ségnek...

Ezután kisebb betűkkel az alábbi szöveg következett:

Amint teljes bizonyossággal megál-
lapítottuk, a 171-es számú házban
Josef Holoušek úr, ádáz politikai
ellenfeleink ismert híve lakik...
A nyilvánosság most láthatja, mi-
féle egyének és milyen eszközökkel

folytattak durva, alávaló válasz-
tási kampányt pártunk és annak
szeretett vezére ellen. A befüggő-
nyözött ablakok hallatlan esetére
még visszatérünk!

Josef Holoušeknek kiszáradt a torka, mialatt mindezt elolvasta. Nagyokat nyelt, majd megdörzsölte a szemét, mint aki nem tudja, ébren van-e vagy álmodik. De amikor néhány szemdörzsölés után ismét azt olvasta: „bűnös garázdálkodás”, „szörnyű kiáltás”, belátta, hogy nem álmodik, és egy parádés lendülettel sarokba vágta az egész újságot, de nyomban fel is szedte, és gondosan kisimítgatta. Aztán, alapjában inkább higgadt természetű lévén, lassan kezdett méregbe jönni, nagy léptekkel fel-alá járkált a szo-

bában, lelökte a kutyáját a díványról, arca egyre vörösebb lett, s morgott valamit a foga közt, amire sajnos nem volt tanú. Egy óra múltán szederjes arccal, vérben forgó szemmel berontott jogász ismerőséhez.

- Olvassa el ezt, doktor - hörögte.

Az ügyvéd valahogy rendkívül lassan olvasta el a cikket, aztán megszólalt:

- No és, mit kezdjünk vele?

- Pert indítok - csattant fel Josef Holoušek. - Beperelem ezeket az útonállókat!

- Pert indít - ismételte a jogász álmodozva - Nem mondaná meg, mi ellen indít itt pert?

- Minden ellen! - kiáltotta Holoušek. - Az egész cikk ellen! Hát megöltem én valakit? Vagy talán valakit megerőszakoltam? Nos? Beszéljen! Megöltem valakit?

- Azt hiszem, nem - mondta az ügyvéd. - De azt itt nem is állítják. Itt csak azt írják, hogy valaki behúzta az ablakfüggönyöket.

- De mikor az én ablakaimon nincs is függöny - kiabált Holoušek.

- Az meglehet - helyeselt az ügyvéd -, de ez még nem sértés. Aztán azt is írják, hogy szörnyű kiáltás hallatszott.

- Hazugság! - kelt ki magából Holoušek. - Én semmiféle kiáltásról nem tudok! Mindennap négyig alszom, azután iszom egy kávét...

- Az ördögbe is, várjon egy kicsit - szólt közbe az ügyvéd. - Nem azt írják, hogy ön kiáltott, se azt, hogy az ön lakásában kiáltott valaki. Itt csak annyi áll, hogy szörnyű kiáltás hallatszott. Először is ez nem sértés, másodszer pedig magának ehhez semmi köze. Aztán következik az az állítás, hogy a titokzatos házat senki nem hagyta el.